

øve Fiskeriet tilligemed de danske, er det dog under Forstaaelsen af, hvad jeg her siger; de maa ikke komme de danske Fiskere i Veien og ikke komme ind i Indvande. Der har altsaa været drevet et betydeligt Fiskeri af svenske Fiskere; de have været inde i Grønfund, for at sælge Fisken, og solgt den til Lydstjerne; men det paastaas gjentagende paa det Bestemteste, at selve Fiskeriet dernebe have de ikke drevet og de kunne efter Bestaaffenheden og Udstrækningen af deres Redskaber ikke engang gjøre det, om de ogsaa vilde. Saavidt Sildeskiskeriet. — Hvad Kattegattet angaar, da har der været drevet Flynnderfiskeri og navnlig af de svenske Fiskere om Østeraaret. De drive det med Snurrebaad, og det er altsaa ogsaa et skadeligt Fiskeri. Ogsaa der har efter Kaptain Bardenfleth's Beretning, som jeg skænker den samme Tillid, som det ærede Medlem skænker de ubekjendte Folk, fra hvem han har sin Beretning, været drevet ikke ubetydeligt Flynnderfiskeri paa forskjellige Steder der, og naar det ærede Medlem har omtalt et Tilfælde ved Grenaa, ved Fornæs, hvor Kaptain Bardenfleth har fundet sig foranlediget til at vise de svenske Fiskere tilbage, da forholder det sig ganske rigtig saaledes, og jeg tror ogsaa, at det er det eneste Sted, hvor han har været nødsaget til at optræde med kraftig Autoritet ligeoverfor de svenske Fiskere. Han er optraadt paa flere Steder, men i Almindelighed have de været villige til at rette sig efter hans Anvisning, og han veed ikke, at de paa noget Sted ere komne i Kollision med de danske Fiskere. Ved Nordfiden af Læsø have de drevet et betydeligt Fiskeri; men de have været i en saadan Afstand fra Land, at han ikke har været sikker paa, om de skundom naaede ind paa dansk Territorium, og han har derfor ikke foretaget noget Videre mod dem der. Smidlertid siger han, at han som Regel følger det, at de ikke faae Lov til at bruge bundslæbende Redskaber paa dansk Østerritorium. Hvorvel vore egne Fiskere drive dette Fiskeri til stor Skade for Fiskebestanden og det fremtidige Fiskeri, saa tror han dog ikke deri at have nogen Grund til at tillade de svenske Fiskere at udøve et lignende Fiskeri der med lige Rettigheder, naar det anses for at være skadeligt. Hans Erklæring i den Henseende gaar ud paa, at han i det Hele taget har søgt at holde dem borte fra det danske Østerritorium, men at han ikke vil benegte, at der kan være Tilfælde, hvor de ere komne ind derpaa. Af de Grunde, jeg nævnte, har han anset det for at være overensstemmende med sin Instrux i det Hele taget, naar han har stræbt hen til at holde dem udenfor Territoriet. Det er de Beretninger, jeg har om den Maade, hvorpaa Chefen for Kanonbaaden „Hauch“ har udøvet det ham af Ministeren overdragne Over, og jeg veed ikke, hvorfor denne Fremstilling skulde faa mindre Tilltro end det ærede Medlems. Det er den Fremstilling, som jeg har

havt, og som jeg tror at maatte holde mig til, og derefter finder jeg ikke, at der har været Anledning for den ærede Forespørger til paa den Maade, som han har gjort, at fremstille hele denne Sag med en hel Mængde forskjellige Tilleg af Forandringer i den bestaaende Lovgivning, af Modspørgning mellem Ministeriets Fremgangsmaade tidligere og tidligere og af skandinaviske Betragtninger m. m., som jeg tror ikke have været skikede til at skænke denne Sag en rolig og uheldet Bedømmelse. Man behøver virkelig ikke at gjøre Forsøg paa at oplukke Videnstaben stærkere for at tilvejebringe en Sympathi for vore Fiskere, der er nærved at gaa over Grændsen ved forskjellige Leiligheder, men dog aldrig bør være af anden Bestaaffenhed, end at man kan se ganske roligt og klart paa Forholdene, selv om de angaa den vistnok i og for sig meget fortreffelige Befolkning, som trænger til og vist ogsaa fortjener Lovgivningsmagtens Sympathi.

Forespørgeren (Beretning): Den meget Minister vil ikke slippe denne Sag for saa godt Kjob, som han tror efter sit nu holdte Foredrag. Den meget ærede Minister mener, at jeg holder mig til Referater i Blade, til ubekjendte Folk og deilige. Den meget ærede Minister maa have overhørt, at Kilderne for mine Udtalelser vare en Skrivelse af 4de Februar 1880, undertegnet med Navnet Skeel, og en Skrivelse af 15de September 1880 til Politimesteren i Stubbebjerg, undertegnet med Navnet Skeel. Denne sidste Skrivelse har jeg i notarialt betrækket Gjenpart faaet tilsendt fra Klagerne. Det er ikke ubekjendte Folk eller ubekjendte Dokumenter, jeg henholder mig til. Jeg har isærlig nævnet et indsendt Stykke i „Lyllandsposten“ af 25de September 1880, undertegnet Bardenfleth, Ministeriets egen Politimester. Jeg holder mig ikke til løse Ting i dette Forhold. Den meget ærede Minister har i sin første Skrivelse skildret for os med stærke Farver det indtil da bestaaende Forhold for de danske Fiskere, hvorledes de trængtes fra alle Sider, fra engelsk, tydsk og svensk Side, og hvorledes diplomatisk Forhandlinger ordentligvis i Reglen Intet nyttede, og at han derfor vilde gribe til at indskærpe paany. Forbudet mod fremmede Fiskeres Afgang til at drive Fiskeri paa vort Østerritorium. Det staaar positivt der. Den meget ærede Minister siger ikke der, at han vil indskærpe Forbudet for de tydske og engelske Fiskere, men derimod have Forbudet for de svenske. Havde den meget ærede Minister sagt det i denne Skrivelse, havde han været i Overensstemmelse med sin Udtalelse nu. Hertil skal jeg imidlertid bemærke, at, naar den meget ærede Minister mener at den danske Regjering vil være stærk nok til at verge vort Østerritorium mod engelske og tydske Fiskere, naar han har aabnet det imod vor Lovgivning for de svenske Fiskere, tror jeg, at den